

Aquell mirall

La tartera s'estén davant seu; cada pedra és un punt sense retorn; en transhumància. Com badabadocs? Ni de conya!. Aquest és l'error de la majoria, l'excés de confiança. Així és la muntanya, amb el seu propi llenguatge. Sap que tota aquesta paret guarda la carena. Primer ha de trobar el corriol que el porti amunt. Es repassa les botes, les cordes de la motxilla, els guants. S'ajusta les ulleres de sol, doncs el granit és un mirall de poc fiar. Torna a alçar la mirada. I els còdols comencen a ballar.

Andrea Fuentes